

[Statsministeren.]

ministerens ansvar, at der opstod et tidspres. Jeg mener, dette er en for socialdemokratiet alt for nem konklusion. Jeg mener ikke, at det er rimeligt, at netop socialdemokratiet, der havde ansvaret for den tidligere regering og dermed ansvaret for, at vi stod på bar bund, da regeringen tiltrådte i februar, bør kunne nedbringe hele problemet omkring tidspreset til, at det alene er den nuværende boligministers ansvar. Jeg er tværtimod af den opfattelse, at der ikke er noget grundlag for at bebrejde boligministeren, at der opstod et sådant tidspres. Jeg vil her henvise til det, jeg sagde i mit svar i første omgang: først i midten af april forelå der en fysisk mulighed for boligministeren for at danne sig et skøn over det samlede personalebehov, og først efter at have kendskab til det og være gået i gang med en vurdering kunne man nå frem til det, jeg nævnte, nemlig en konstatering af, at almindelige lejemaal ikke ville kunne tilgodese dette behov; derfor kom senere spørgsmålet ind om at finde en nybygning, som kunne tilgodese behovene i tilfredsstillende omfang. Jeg mener altså ikke, det er sagligt berettiget at bebrejde den nuværende regering, i det specielle tilfælde boligministeren, at der opstod et tidspres.

Så sagde hr. K. Axel Nielsen videre, at dette tidspres også havde medført, at man ikke var sikker på, om vi nu også havde fået det rigtige tilbud frem. Hr. K. Axel Nielsen citerede et notat fra statsbyggekantoret af 30. august 1968, hvori der gives udtryk for, at en advisering i rimelig tid ville have muliggjort en særlig indsats fra statsbyggekantoret. I samarbejde med skatdepartementet og de kommende brugere kunne der være foretaget en bedre behovsanalyse, herunder programmering af kontorstørrelser og rum til særlige indretninger m.v. På grundlag heraf ville man have undersøgt mulighederne for at få dækket behovet ved leje og i negativt fald indhentet tilbud fra samtlige større firmaer, som beskæftiger sig med opførelsen af nøgleklare kontorbygninger. Sådan sagde hr. K. Axel Nielsen.

I forbindelse med denne udtalelse vil jeg gerne fremhæve, at den ikke, så vidt jeg kan se, indeholder nogen antydning om, at denne særligt omtalte indsats fra stats-

byggekantorets side ville have resulteret i, at man havde bestemt sig for en anden løsning af lokaleproblemet end den, der blev valgt. Det fremgår, jeg synes klart, af kommissionsdommerens beretning, at der forelå en række muligheder, som statsbyggekantoret kunne vælge imellem, og jeg synes ikke, beretningen giver noget holdepunkt for en kritik af kantorets skøn over, hvilket tilbud der måtte anses som bedst egnet til at opfylde de krav, der blev stillet.

Jeg synes heller ikke, der senere er kommet noget frem, der kan give holdepunkt for en sådan kritik. Hr. K. Axel Nielsen hævder, at en ingeniør over for ham har udtalt, at en bygning som den, der her er tale om, burde kunne erhverves for $\frac{2}{3}$ af den pris, der er aftalt for kildeskattehuset. Ja, jeg må sige, at jeg personlig stiller mig noget skeptisk over for en sådan udtalelses værdi. Der var jo forud for købet foretaget kontrolberegninger i boligministeriets arkitektafdeling. Det er rigtigt, som det er blevet fremhævet, at disse beregninger blev foretaget meget hurtigt, men selv under disse forhold synes det mig at være en vel hård beskyldning, at en erfaren arkitekt i boligministeriet skulle have skønnet over 30 pct. galt. Jeg har ikke set nogen dokumentation for, at kildeskattehuset er erhvervet på urimelige vilkår.

Videre sagde hr. K. Axel Nielsen i sin omtale af boligministerens forhold til finansudvalget, at folketinget må kunne stole på en ministers oplysninger. Der er ingen, der kan være uenig i den konklusion. Det må være sådan, og vi ved også, at det er sådan, men at der er sket beklagelige misforståelser, som — det tror jeg også man vil acceptere — ingen kan være mere ked af end boligministeren selv; han havde simpelt hen forkerte oplysninger, da han første gang gik til finansudvalget.

Et andet forhold, som hr. K. Axel Nielsen fremhævede, og som jeg synes har meget at gøre med den principielle bedømmelse — i øvrigt en bedømmelse, som jeg ikke tror nogen er bedre egnet til at foretage end folketinget, når alt kommer til alt — er boligministerens pligt til efter hr. K. Axel Niensens opfattelse at underrette firmaet Rasmussen & Schiøtz. Da han den 6. august fik kendskab til skrivelsen af 28. juni og nåede til den konklusion, at den ikke var bindende